

Wereldkampioenschappen Field Target 2011

Hunter Field Target oftewel HFT is in Nederland nog een tamelijk onbekende discipline in de schietsport. De Dutch Field Target Association (DFTA), aangesloten bij de KNSA, is in Nederland de organisatie die HFT bekendheid geeft en een belangrijk deel van de wedstrijden organiseert. HFT is overgewaaid vanuit Engeland, waar het enorm populair is. De schietsportdiscipline wordt bedreven met luchtbuksen en er wordt op metalen klapdoeltjes geschoten. De afstand tot het doeltje ligt tussen 7,2 m en 42 meter en moet de schutter zelf schatten. Er wordt geschoten met een luchtwapen van maximaal 12 voetpond (16,3 joule) met scope, waar tijdens de wedstrijd geen veranderingen in mogen worden aangebracht. Wanneer het doeltje op de juiste plek (lepel achter een gat in het doeltje) wordt geraakt, valt het doeltje om en krijgt de schutter 2 punten. Raakt de schutter het doeltje, maar valt het niet om, dan krijgt hij 1 punt, en mist hij, dan zijn er uiteraard geen punten verdiend. Voor publiek is dit ook een aantrekkelijke schietsport, aangezien het resultaat direct zichtbaar is door het wel of niet omvallen van het doeltje.

En hoe eenvoudig dit ook klinkt, in de praktijk valt het behoorlijk tegen. De banenmakers zijn behoorlijk bedreven om doeltjes wat hoger of lager te plaatsen zodat je de afstand fout schat, het doeltje half achter een boom of ander obstakel te plaatsen of ergens op het eind van een flink beschadwd stuk. En dan heb je natuurlijk ook nog de wind, die het weer een stuk lastiger maakt. Zoals gezegd ligt de basis voor HFT in Engeland, en daar waren dit jaar voor de 3e keer de wereldkampioenschappen HFT (WHFT),

in het plaatsje Kelmarsh. Vanuit Nederland trokken 9 DFTA-schutters in het weekeinde vóór Pasen hier naartoe om hun kunsten te meten met een kleine 300 schutters uit Engeland, Schotland, Wales, België, Polen en Litouwen. Zes van deze schutters, 5 heren en 1 dame, vormden Team Holland. De punten van de beste 4 schutters tellen mee voor de wedstrijd tussen de landenteams. Dit team was gesponsord met mooie oranje jassen, zodat ze goed opvielen tussen de andere deelnemers, die massaal in camouflagekleding waren gehuld.

Voor de wedstrijd waren twee banen rondom het landgoed Kelmarsh uitgezet, één van 30 doeltjes in het bos, en één van 30 doeltjes bij het meer. Team Holland schoot de eerste dag 's middags in het bos, en de tweede dag 's morgens bij het meer.

Na een paar banen schieten vielen er een paar grote verschillen op met de wedstrijden in Nederland. De belangrijkste is wel dat de banen in Engeland veel ruimer zijn opgezet, zodat je maar één doel per baan hebt. Dus iedere keer weer opnieuw schatten op welke afstand het doel staat, en dat was vaak ook relatief ver weg: zo'n 25 tot 35 meter was behoorlijk favoriet bij de banenbouwers. In Nederland zijn er meestal 4 doeltjes op een baan, eentje tot een meter of 12, één tussen 15 en 30 meter, eentje tussen 35 en

De oranje jassen vielen goed op tussen de hier gebruikelijke camouflagekleding (foto J. van Aken)

Doeltje opgesteld achter buis en begroeiing (foto L. Peute)

42 meter en nog een die alleen door de (sterk verwante) klasse FT wordt geschoten, tot maximaal 50 meter. Het schatten van de afstand is dan al veel makkelijker. Bovendien is in Nederland het terrein vaak eenvoudiger te schatten, aangezien we hier met weinig hoogteverschillen te maken hebben.

Het Belgische team eindigde met 410 punten ruim boven de 385 punten van team Holland. Het eerste team, Engeland, had 447 punten gehaald. De beste Nederlander, Chris van Veluw, eindigde met 104 punten op een (met 13 anderen) gedeelde 81e plaats.